

KAMMERORKESTER I NASJONALT LUNE: Trondheimsolistene spiller Grieg lett og elegant, mener BTs anmelder.

Folketone og modernitet

cd klassisk

« – in folk style»
Trondheimsolistene
21

1 2 3 4 5 6

Trondheimsolistene mellom gammelt og nytt

PÅ COVERET faller en buldrende foss ned mellom bratte fjellsider – som viser seg å være to steinsikter, to sure, gamle troll framstilt i Theodor Kittelsens karakteristiske stil.

VI ER med andre ord i folkeeventyrets land. Så heter Trondheimsolistenes nye plate da også «– in folk style» med referanse til Griegs «I Folketonstil» som sammen med «Kuløkk og Stabbelåten» utgjør hans «To nordiske melodier» (op. 63). Begge melodiene er med på platen. I tillegg spiller Trondheimsolistene også en annen gammel Grieg-kjenning: strykerversjonen av Holberg-suiten (op. 40).

GRIEGS MUSIKK på platen og den norske av alle norske bildekunstnere på coveret. Da kan det vel ikke bli mer norsk, mer folkelig, mer eventyrlig?

VEL, SÅ ENKELT er det ikke. Ta bare coverbildet. Det stammer fra en serie som Kittelsen laget i 1907 for å feire Sam Eyde og Hydros nye kraftstasjon ved Rjukan. Det er med andre ord modernitetens framskritt-optimistiske eventyr som skildres her, historien om mennesket som temmer og nyttiggjør den ville naturen. Øverst i bildet ligger Svelgfoss kraftstasjon som en lysende katedral og kaster sine triumferende stråler ut over den beseirede verden.

KITTELSENS bilde kunne gitt anledning til interessante problematiseringer av den særegne sammenfletningen av nasjonalisme og modernitetsdyrkelse som var en del av bakgrunnen for norsk

musikk omkring siste århundredskifte. Men platedesigneren har resolutt fjernet hele kraftstasjonen fra coveret og satt navnet «Trondheimsolistene» inn i stedet ...

HVA ER DET musikalske poenget med dette grepet? At orkestret er et moderne kraftverk som kaster nytt, strålende lys over de gamle verkene? Neppes. For det er faktisk ikke noen spesiell ny tolkning av Grieg-verkene som Trondheimsolistene presenterer på platen. Ikke at dette i seg selv er noe problem. For eksempel blir Holberg-suiten framført som seg hør og bør – lett og elegant, med profesjonell velpleiet frasering og flott, egal klang. Og alle forsiringene i Air-satsen sitter som et skudd.

MEN DET ER faktisk mer fosekraft i de to siste verkene på platen. I suiteen «Abrégé» spiller svenske Emilia Amper både tradisjonelle og nykom-

ponerte stykker på nyckelharpa – og spiller instrumentet og de folkemusikalske grepene inn i en aktuell sammenheng slik at det oppstår interessante forbindelser mellom tradisjonsmusikken og moderne rytmisk musikk.

PLATEN SLUTTER med et verk som så å si demonstrerer spenningen mellom folketone og modernitet slik den utspilles innenfor en nåtidig musikkinstusjon: «Diplom» for fele og strykerorkester er et eksamensarbeid fra Norges Musikkhøgskole skrevet av den spreke felespilleren Gjermund Larsen som har klart å skape fin balanse mellom en fri, lekende solostemme og en mer akademisk orkestersats.

